

Francis Parker Yockey se narodil v Chicagu roku 1917 do zámožné středostavovské rodiny irsko-německého původu. Chodil do školy pro diplomaty, dostalo se mu školení klasického pianisty a roku 1941 s vyznamenáním dostudoval práva. Od konce třicátých let se angažoval v různých proněmeckých iniciativách a organizacích. Přes nesouhlas s americkou účastí ve válce se roku 1942 přihlásil do armády a byl přidělen k jedné výzvědné jednotce v Georgii. Když se dostal do vážného podezření, že hraje dvojí hru a plní špionážní úkoly i pro Německo, předstíral duševní chorobu a byl vojenské služby zproštěn. Oženil se, narodily se mu dvě děti a do konce války pak pracoval u civilního soudu jako asistent veřejného žalobce. Po válce se mu však znovu podařilo získat místo u americké armády v Německu, kde působil jako civilní žalobce ve druhé vlně procesů s „válečnými zločinci“ ve Wiesbadenu. V roce 1947 se své funkce – nařčen z nadřívání obviněným a znechucen pokryteckými praktikami okupační moci – vzdal. Od té doby se Yockey

rozhodl pro život bojovníka.

Odjel do Irska a tam během šesti měsíců napsal šesti set stránkové *Imperium*. S rukopisem se vydal do Londýna za Oswaldem Mosleym, který stejně jako on spatřoval v evropanství jediné správné východisko. Oba muži, vyhraněné osobnosti, se po pár měsících sice ve zlém rozešli, ale v „evropské kontaktní sekci“ Mosleyho hnutí stačil Yockey prohloubit a upevnit své styky s „neofašisty“ z různých částí kontinentu. Po vyjití „Impéria“ tak roku 1949 mohl s hloučkem svých druhů založit Evropskou frontu osvobození (= od liberálně-komunistické nadvlády stvrzené přítomností amerických a sovětských vojsk na kontinentu), pod jejíž vlajkou zveřejnil takzvanou „Londýnskou proklamaci“ (*The Proclamation of London*), která je v podstatě zjednodušeným výtahem a výkladem dvanácti hlavních tezí „Impéria“, a začal též vydávat měsíční bulletin s názvem „Frontový bojovník“ (*Frontfighter*) s aktuálními politickými komentáři a analýzami.

Evropská fronta osvobození měla ve svém nejsilnějším období asi 150 členů a *Frontfighter* vycházel až do jejího zániku v roce 1954, kdy už bylo jasné, že se aktivní partyzánskou činnost v Západním Německu zorganizovat nepodařilo a nepodaří, stejně jako útoky proti americkým vojenským základnám v Británii. 1] A tak se Yockey vrátil domů do Spojených států. Stejně jako dřív však stále hodně cestoval po USA i na Střední Východ nebo do Evropy, kde v různých úlohách sondoval i další možnosti odbojové činnosti. Při těchto cestách prý dokonce překračoval železnou oponu, neboť jako kurýr údajně pracoval i pro československou tajnou službu. Vysvětlovalo by to hon, který FBI v „zemi svobody“ na Yockeye uspořádala. Unikál po několik let, ale v červnu 1960 byl federální policií zatčen. Po devíti dnech ve vazbě – ve věku sedmačtyřiceti let – požil kapsli s kyanidem, kterou se mu podařilo záhadně skrývat či získat. Podle H. K. Thompsona si Francis Parker Yockey „raději vzal život, než aby riskoval,

že bude mučením donucen mluvit“ o svých kontaktech v boji proti liberalismu a sionismu.

Yockeyovu mnohasetstránkovou biografii napsal Kevin Coogan – *Dreamer of the Day: Francis Parker Yockey and the Postwar Fascist International*, New York 1998. Čerpá z ní většina dalších autorů. Martin A. Schwarz, nesporná autorita z tradicionalistické Eiserne Krone, však tvrdí, že její „velká část musí být označena za absurdní“ (in: Carlo Terracciano, *Revolte gegen die moderne Weltordnung*, Regin-Verlag, Straelen 2007, s. 123), aniž by ovšem rozvedl proč. Podobně kriticky se o Cooganově knize vyjádřil také Pierre Krebs z Thule-Seminar. 2] Nejrozsáhlejší informace o Yockeyovi v češtině jsou v: Martin A. Lee, *Bestie se probouzí*, Praha 2004 a Nicholas Goodrick-Clarke, *Černé slunce*, Praha 2006, přičemž autor druhé z nich se odvolává čistě na Coogana. Neskrývanou sympatii zato projevuje Kerry Bolton ve *Varange: The Life and Thoughts of Francis Parker Yockey* (1998).

Světónázor

Evropou byl Yockey přitahován od raného mládí (rodiče žili před první světovou válkou v Paříži), kdežto průměrnost americké kultury a demokracie jej vždy odpuzovala: „Amerika mě odjakživa naplňovala pocitem, že tam nepatřím, že jsem se ocitl kdesi na samém konci světa, sám a v izolaci.“ Byl velice sečtělý, přičemž zásadní vliv na něj měla četba Spenglerova „Zániku Západu“, který byl v roce 1926 poprvé přeložen do angličtiny. Světónázor, k němuž dospěl v 50. letech, lze shrnout takto: podle Spenglerovy teze „rostoucích“ kultur „zrajících“ v civilizace vidí Yockey v Židech z ghett představitele staré východní civilizace cizí mladé kultuře Západu. Teprve když se Evropa v 18. století racionalizuje a kosmopolitizuje – „civilizuje“ – začínají se v ní Židé cítit doma. Od té doby obchodem i filozofií výrazně přispívají k modernosti, jenže způsobem, který je pro původní obyvatele nebezpečný a zhoubný. Předělávají společnost k obrazu svému. V druhé polovině 19. století je to už pociťováno napříč celou společností, od lidových vrstev k elitám. Antisemitismus Yockey proto vykládá jako reakci organismu na přítomnost cizorodé látky, přirozenou obranu proti cizí formě života, jev, který v „kulturní patologii plně odpovídá tvoření protilátek v krvi nemocného“. Jenže z první světové války vychází židovstvo vlastně jako hlavní vítěz. K posílené ekonomické moci získává, a to nejen v nástupnických státech tří rozvrácených monarchií (Německo, Rakousko Uhersko, Rusko), zhusta i otevřenou moc politickou. V USA tuto svou politickou moc stvrzuje vítězstvím demokratů pod vedením prezidenta Roosevelta. Druhou světovou válku pak Yockey vidí jako výsledek židovských snah v USA a v západní Evropě zmařit národně-socialistickou revoluci z roku 1933 proti požidovšťování Německa, která se mohla stát revolucí evropskou. Prohra z roku 1945 hrozí Evropu definitivně zbavit „středu jejího bytí“.

Yockeyův pohled na vítězné mocnosti, které si Evropu vojensky rozdělily, je přitom příznivější pro SSSR než pro USA. Od vyštvaní Trockého totiž „židobolševické“ sovětské Rusko zřetelně směřuje k národnímu komunismu. Ve velkých čistkách třicátých let Stalinovo vedení systematicky odstraňuje Židy pro zradu Ruska a pro službu židovstvu, kdežto Rooseveltovo vedení je s židovskými zájmy v podstatě zajedno. Stalinem vyhlášená Velká vlastenecká válka činí z vlasteneckého národovectví přímo státní linii: zatímco trockista reprezentoval židovské zájmy New Yorku, stalinista dává průchod elementárnímu ruskému vlastenectví. 3] Ruská averze k vládě peněz a triumfu obchodních elit přitom připomíná reakci *mladé Evropy*

prvních císařů sálské dynastie na lichvářství a židovské bankovní praktiky.

Yockey v roce 1948 vyzývá všechny pravé Evropany, aby nespolupracovali s Amerikou na její studené válce, aby se nedali znovu vtáhnout do nové „horké války“ za židovsko-americké zájmy. Vystupuje proti ďábelskému plánu opětovně vyzbrojit německou armádu a hnát ji proti SSSR. Evropané musí naopak zachovat neutralitu a ze svých nevelkých, oslabených států utvořit jeden celek, *třetí sílu*, jež bude s to čelit oběma supervelmocem a jednat s nimi jako rovný s rovným. Nezávislost Evropy je Yockeyovým hlavním cílem. Přispět můžete každý, např. svou osobní nezávislostí, lhostejností k Hollywoodu a jazzu. Tyto nejpatrnější projevy „amerického kulturního imperialismu“ jsou přece produktem a výplodem menšin, které vyloženě nadproporčně přispívají k obrazu USA jako zparchantělé odnoži Evropy. Po pražském politickém procesu se Slánského „protistátním spikleneckým centrem“ (ze 14 odsouzených je 11 židovského původu) přechází Yockey ze svého spíše neutralistického postoje („Rusko jako menší zlo“) na stále více otevřeně prosovětský. Obecně to souvisí i se změněnou politickou situací: v roce 1953 v Západním Německu drtivě vítězí Adenauerova Křesťanskodemokratická unie (CDU), země se s pomocí amerických investic rychle zotavuje, množství veteránů třetí říše nalézá nečekaně dobré uplatnění. A v roce 1955 je Západní Německo přijato do NATO. Neutralisté mezi věrnými, od počátku v menšině, jsou teď zcela marginalizováni. Je to však Sovětský svaz, nikoli USA a jeho vazalové, který i po Stalinově úmrtí brojí proti sionismu, „bezbřehému kosmopolitismu“ a chrání se před hollywoodskou syfilidou; stát, v němž je uzákoněno zrušení bezpracných příjmů a tiše tolerováno odsouvání Židů, ať už z veřejných funkcí, oficiálních kulturních center nebo rovnou ze země!

Vliv a dědictví

Imperium Yockey na svých četných cestách rozdával všem osobnostem, kterým byla proti mysli „porážka Evropy“ - tj. její rozdělení mezi dvě neevropské velmoci stvrzené přítomností okupačních armád. Oswald Mosley byl vůbec první, kdo myšlenku nutnosti evropské jednoty pro osvobození se ze sevření dvou gigantů formuloval v angličtině (*The Alternative*, 1947), navazuje přitom na německé (např. Europa-Charta) a italské koncepce (osmý bod Veronského manifestu). Avšak Yockey na rozdíl od něj nebyl osobně nijak spjat s předválečným evropským fašismem. „Impérium“ tak zahájilo etapu ryze poválečného protisystémového myšlení. Druhý díl byl záhy přeložen do němčiny (neúplná verze obou dílů vyšla v Německu ať v roce 1976 pod názvem *Chaos oder Imperium? Das Abendland zwischen Untergang und Neubeginn* v nakladatelství Grabert). Knize se dostalo vlídného přijetí z mnoha stran, včetně Julia Evoly a Maurice Bardèche, přestože oba muži nesdíleli Yockeyovo přesvědčení, že SSSR představuje pro Evropu „menší zlo“ než USA (Evola už za války považoval slovanské národy za samozřejmou součást „evropské Říše“, ale teprve po jejich osvobození od sovětského komunismu; pro Bardèche, jako pro

Belgičan Jean-François Thiriart, zakladatel organizace Mladá

mnoho jiných Francouzů, končila Evropa nejdále „někde za Rýnem“, jenž byl severní hranicí říše Římské, Prusové a Slované za Odrou jsou tak již prostě „Asiaty“). V Německu cenil „Impérium“ vysoko Otto Ernst Remer ze Socialistické říšské strany (SRP), která byla posléze Adenauerovou proamerickou vládou zakázána. Ve Spojených státech propagoval „Impérium“ James H. Madole, vůdce Strany národního obrození (National Renaissance Party). V hrubě protisovětském prostředí mccarthyovské pravice a konzervatismu však kniha neměla šanci na úspěch. Teprve úsilím Willise A. Carta a jeho Noontide Press, kteří po Yockeyově smrti až dodnes „Impérium“ vydávají přibližně v intervalu desetiletí, se text stal spolu s některými pracemi Williama L. Pierceho (pseud. Andrew MacDonald) či Davida Duka „americkou klasikou“. Přes Yockeye tak k nekonformně cítícím Američanům v tvůrčím rozvedení opakovaně pronikají myšlenky Oswalda Spenglera (spirituální pojetí rasy), Carla Schmitta (koncepce velkoprostorů) a jiných německých „konzervativních revolucionářů“.

Evropa (Jeune Europe) a časopisu Evropský národ (La Nation Européene) se s Yockeyem nikdy nesetkal a nikdy prý nečetl jeho „Impérium“, přesto s ním sdílel mnoho stejných názorů: činnost své skupiny, která v 60. letech minulého století našla stoupence snad ve všech evropských zemích vystavených amerikanizaci, zahájil vydáním „Manifestu k evropským národům“, který začínal heslem „Ani Moskva, ani Washington“!

Poznámky:

1] Mimo „objektivních“ příčin, stojí za tímto neúspěchem zřejmě i sama Yockeyova osobnost: samotář s IQ 170 („Impérium“ vzniklo na irském maloměstě bez poznámek a přístupu do knihoven) uměl být dobrým, i když nevyzpytatelným společníkem. Přímočarost a impulzivnost v jednání mu nadělala hodně nepřátel. Není divu, že se evropský nacionalismus organizoval spíše v Evropském sociálním hnutí (založeno r. 1951 v Malmö) nebo v Novém evropském řádu (založeno r. 1951 v Curychu) než pod poněkud výstředním Američanem usazeným v Londýně. Poté, co NATO nechalo r. 1956 vykrváct Maďarsko, utichá ostatně poslední ozbrojený odpor i na Ukrajině nebo v Rumunsku; u nás definitivně končí doba „agentů chodců“.

2] Nedůvěra k Cooganově knize však patrně pramení z nekritického zacházení s hlavním pramenem: s dokumenty FBI o Yockeyovi, které jsou zjevně plné nespolehlivých a hlavně neprokazatelných výpovědí a svědectví různých informátorů a důvěrníků.

3] Dr. Rudolf Hippius, ředitel ústavu pro sociální psychologii a psychologii národů, krátce před koncem druhé světové války píše: „Snad je třeba spatřovat rozhodující rozdíl mezi amerikanismem a bolševismem v tom, že (jak se zdá), chtivost kořisti a hlad po moci stačí Američanům jako motivace pro vybičování bojovných pudů. Stalin si počínal jinak. Na rozdíl od vlastní bolševické nauky v okamžiku tvrdého tlaku německé armády se rozpomněl na domov a vlast, ba dokonce i na církev. Vesměš věci, které mají těsnou spojitost se středem bytí nebo tuto spojitost po staletí měly. (...) Můžeme z toho odvodit jen to, že se ještě

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

bolševismu nepodařilo provést svou výchovu úplně, a právě to bylo zatím jeho záchranou. Ještě – tak můžeme dedukovat dále – jsou dány v celku ruského lidu předpoklady pro jeho konečné a úplné zahrnutí mezi nositele evropské kulturní myšlenky.“ (Dr. Rudolf Hippius, *Duchovní tvář Evropy*, Orbis – Praha 1945, s. 22)